

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1928

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^Α, ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ", — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, 50
ΑΘΗΝΑΙ

Ε.Π.Ε.Κ.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΟΙ ΝΑΝΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

«ΓΚΑΜΑΔΕ ΛΑΓΕΛ» ΤΟΥ ΧΑΪΜ ΝΑΧΜΑΝ ΜΠΙΑΛΙΚ (*)

Μέσ' στη φωτοποντή του φεγγαριού
Ποῦ τὸ γαλάζιο ἀπέραντο τυλίγει,
Ποῦ τὴν καρδιά σου ὄνειρο μεθ' ἄ
Καὶ τὴ ματιὰ θαμπώνει μὲ τὰ μάγια,

Διαβαίνοντας τὸ πόδι τους σκορπᾶ
Τοῦ χόρτου τὶς ὄχρῆς δροσοσταλίδες
Ἢ ἀνάγρια ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπιθοβολοῦν
Μέσ' στη νυχτιά, σὰν κρύσταλλα κι' ἀχύτες.

Τὸ βράδυ, μέσ' στὸ φῶς τοῦ φεγγαριού
Ποῦ σὲ βυθίζει σιγὴν ἢ Πλίση ἰσκιώνει
Καὶ κουκουλώνεται στὸ φωτερό
Παχνομαντί, πίσω ἀπ' τὸ λόφο, ὁ κάμπος,

Καὶ κατεβαίνουν ἔτσι τὴν πλαγιά
Ἐφτά ἔφτά, γραμμὴ καὶ τραγουδιώντας
Ἦσπου ν' ἀράξουν μέσ' στὸ σκοτεινὸ
Τὸν κάμπο, ποῖναι πίσω ἀπὸ τὸ λόφο.

Ἀγήμεσις στὰ δέντρα τὰ ἰσκερὰ
Σὰν ἀσημόπλεχτο ἀπλωμένο δίχτυ,
Μαριμαίρουν πὰ στὴ γλῶσση τὴν τρυφερὴ
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ λαμπρὰ δαχτυλιδάκια.

Τότε σκορποῦν σὲ σμήνη ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Καὶ στὶς βλατανιδιές μέσα κουρνιαίζουν,
Σὲ μέρη ποὺ δὲ βλέπει τους ματιὰ
Καὶ μέσ' στὴ γῆς ταφιάζουν τὸ βυλσίδι.

Καὶ στὴν καθύρια αὐτὴ φωτοποντή
Ἐπάνω στὴν πλαγιά τοῦ λόφου ἀστράφτουν
Ἦχι πετρίδια, ζαφειρόπετρες,
Χιλιάδες μόνε ὄχρῆς φωτοσταλίδες.

Συνάζονται ὅλοι καί, μέσ' στὶς σκιές
Χεροπιαστοί, ὅλη ἡ Σύναξη τῶν Νάνων,
Χορεύουν καὶ πηδοῦνε σὰν τραγιά
Καὶ ξεφαντώνουν σὰ μικρὰ παιδάκια.

Τὴν ὥρα αὐτὴ, στοῦ λόφου τὴν πλαγιά
Ἦ σύνταξη τῶν Νάνων κατεβαίνει
Χαρούμενη, σὰν ὄνειρο παιδιοῦ,
Εὐδαίμονη, σὰ φεγγαριοῦν ἀχτίδια.

Ἦσπου φωτολεκέδες καὶ χλωμοὶ
Σαλεύουνε στοὺς μαύρους τῶν μαντιέξ
Πὰ στὰ ψηλὰ τουλπάνια τους σκορποῦν
Καὶ μπλέκονται στὶς τούφες τῶν μαλλιῶν
[τους,

Τουλπάνια μαῦρα μαῦρα, στρογγυλά
Τὰ μικροκεφαλάκια τους τυλίγουν
Καὶ πρὸς τὸ δάσο στρέφουν τὴ ματιὰ,
Κατ' ἐκεῖ ποῦ θὰ ψάξουν γιὰ βυλσίδι...

Ξελιγωμένοι σέρνονται χαμαὶ
Μέσ' στῶν βλατανιδιῶν χιμοῦν τοὺς ἴσκιους
Κι' ἀνασκαλίζουν, σκάβουνε τὴ γῆς
Καὶ βγάξουνε σωροὺς σωροὺς βυλσίδι.

(*) Γιὰ τὸν Χαΐμ Ναχμάν Μπιάλικ δὲν ἔγραφε, καθόσο ξαίρουμε, ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἴσαμε τώρα παρὰ μόνον ὁ κ. Ν. Καζαντζάκης στὶς ταξιδιωτικὲς του ἐντυπώσεις ἀπ' τὴν Παλαιστίνη, δὴ καὶ λίγα χρόνια. Ἦσο γιὰ μᾶς, ἔχουμε πῆ δυὸ λόγια γιὰ τὸ ἔργο του 1) στὸ δεῦτερο φύλλο τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας (1925) ὅπου καὶ μιὰ πεζὴ μετάφραση ἑνὸς ποιήματός του 2) στὰ ἔκτ' ἀριθ. 57—58 καὶ 59—60 φύλλα τοῦ φιλολογικοῦ παραρτήματος τῆς Μ. Ἑλ. Ἐγκυκλοπαίδειας, ὅπου βρίσκονται μερικὲς ἑμμετρὲς ἀποδόσεις ποιημάτων του.

Ἦσο Ἑβραῖος λοιπὸν ποιητὴς Μπιάλικ γεννήθηκε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ρωσικῆς Βόχλιν τὸ 1873 καὶ βρισκεται γιὰ τὴν ὥρα ἐγκαταστημένος στὴν Παλαιστίνη.

Ἦ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα, ὕστερα ἀπὸ μερικὸς αἰῶνες στασιμότητος, βρῆκε τὴν πρὸ πλούσια καλλιτεχνικὴ τῆς ἔκφραση στὸ ἔργο του. Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἔθνικὸς ποιητὴς τοῦ Ἑβραϊσμοῦ σὲ μιὰ πολὺ πλατειὰ σημασίᾳ τῆς λέξης. Ἐθνικὲς νοσταλγίαι, ἱστορικὸι πόθοι, διαβατικοὶ καθῆμοι, θρόλοι τῆς καθημερινῆς ζωῆς, πάθη κι' αἰσθήματα τῆς στιγμῆς, βόηκανε τὴν εὐλικρινῆ τους ἐκδήλωση, πίσω ἀπ' ἕνα ἀτομικὸ κρίσιμα συγκινήσεως, σὰ ποιητικὰ κομφοτεχνήματα τοῦ Ἑβραίου τραγουδιστῆ. Κι' ἂν τὸ ἔργο του δὲν ἀποτελεῖ τὸ τελειωτικὸ σημεῖο ἀναπτύξεως τῆς Ἑβραϊκῆς Μούσας, εἶναι ὅμως ἕνας ἀξιοσημεῖωτος σταθμὸς γιὰ τὴν μεταβιβλικὴ Ἑβραϊκὴ ποίηση. — Γ. Ε.

